Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident Brigham Young,

gjorte i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 9de Octbr. 1859.

(Fra „The Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 149.)

Fornuften er nedlagt i os. Hvo gav os den? Den samme, som skabte os. Det, som vi see udvikle sig hos Børnene — man kan kalde det Tilbøielighed eller hvad man vil — er Sindets Kraft eller Aanden, og Legemet er et Tabernakel, organiseret til at være dens midlertidige Bolig.

Der staaer skrevet om Frelseren, at han nedsteg under alle Ting. Om saa var, gjelder det ogsaa om hans Fatteevne. Jeg vil blot anføre, hvad min Tro er i denne Henseende. Jeg troer, at der aldrig fødtes noget Barn paa denne Jord med ringere Evner end det Barn, der fødtes af Jomfru Maria i en Krybbe. Dog udvikledes, ifølge Historien given om ham, hans Aandsevner med en saadan forbausende Hurtighed, at han, ikkun nogle faa Aar gammel, fremsatte Spørgsmaal til de Lærde paa hans Tid, som de ikke kunde besvare, og besvarede Spørgsmaal, rettede mod ham, som Spørgerne selv ikke kunde besvare. Han tiltog i Viisdom og Kundskab, og kom i Forbindelse med sin Fader. Det Væsen, vi kalde Fader, var Fader til vor Herres Jesu Christi Aand, og han var tillige hans Fader efter Kjødet. Vantroende og Christne, gjører alt hvad I ville med dette Punkt. Bibelen, som alle Christne paaberaabe sig at troe, aabenbarer denne Kjendsgjerning, og hvad mere er, den siger Sandheden i dette Punkt, og jeg bevidner Sandheden deraf. Apostlerne, der vare personligen bekjendte med Jesum Christum, vidste og forstode hvad de skreve, og de skreve Sandheden.

Han var begavet med Evne til at modtage Kundskab og Lys; vi, hans Brødre, ere begavede med den samme Evne. Og den Egenskab, som Nogle kalde Villie eller Tilbøielighed, eller Magt til at ville og beslutte Noget, skjenkes os paa samme Maade, som den skjenkedes Guds Søn, og er ligesaa uafhængig hos os som hos Englene og Guddommen, nemlig at kunne bruge vor Fornuft efter vort eget Tykke til at vælge det Gode eller det Onde. Robert Owens Tilhængere antage, at Menneskene paavirkes mere eller mindre af Omstændighederne i alle deres Handlinger;

men er der en Mand eller Qvinde i dette Huus, der ikke kunde forlade det, hvis de havde Lyst, hvis de havde fattet den Beslutning at ville ud? eller som ikke kunde sidde her til Forsamlingen var forbi, om de fandt for godt? Villien er uafhængig ifølge den Almægtiges uforanderlige Beslutning. Jeg kan reise mig eller sidde stille, tale eller være taus efter Behag. Om ikke saa var, skulde jeg een Gang for alle opfordre Forældre til, ikke oftere at irettesætte deres Børn for fremtidig Ulydighed.

Vor Villie er saa uafhængig, ifølge vor Organisation, at vi kunne beslutte og handle efter vort eget Forgodtbefindende med Hensyn til at tjene Gud og adlyde ham eller at tjene os selv. Dersom vi tjene os selv og handle efter onde Grundsætninger, opnaae vi ikke vor Skabelses Maal. De Elementer, hvoraf vore Tabernakler ere organiserede, ere bestemte til at opløses og vende tilbage til deres Moder, Jorden, eller til de oprindelige Elementer. Fornuften, som vi kunne kalde guddommelig Fornuft, er nedlagt i vort forkrænkelige eller jordiske Væsen, og om vor Vandel er beregnet paa at fremme det evige Livs Principer — at søge at lære Gud vor Faders Villie at kjende og at efterleve den, vil Aanden blive renset, luttret og helliget i Legemet, og Graven vil rense Kjødet. Naar Aanden overvinder de onde Folger af Faldet, som ere i de jordiske Tabernakler, vil den herske seirrigt i Kjødet, og er da beredt til at blive ophøiet, og vil i Opstandelsen gjenforenes med de Bestanddele, der engang udgjorde dens forkrænkelige Tabernakel, hvilke ville blive sammensamlede som ved en Basuns Lyd og blive udødelige. Og hvorfor? Fordi Partiklerne, der nu udgjøre dette Legeme, da ere underkastede det evige Præstedømmes Love og Styreren af Universets Villie og Befaling, der er i Besiddelse af Livets og Dødens Nøgler. Enhver af Menneskenes Grundsætninger eller Handlinger, som ikke gaaer i denne Retning, vil føre til Opløsning af vedkommende Persons Væsen.

Nogle sige: „Vi troe, at de Ugudelige skulle sendes til Helvede og opholde sig evindeligen i den evige Ild.“ De ville ogsaa gaae til Helvede og blive der, indtil den Almægtiges Vrede fortærer dem og de blive opløste ligesom Grundstoffene i et Stykke Brænde opløses ved Ildens Magt og gaae tilbage til det oprindelige Element. De Ugudelige ville hjemfalde til Guds Vrede og blive kastede i Helvede, tilligemed alle de Nationer, der forglemme Gud. Hvad vil der blive foretaget med dem der? De, som ikke forfulgte Guds Søn i Kjødet, da de havde Frihed til at handle efter deres egen frie Villies Bydende, som ikke forfulgte Guds Søns hellige Præstedømme, som ikke samtykkede i Udgydelsen af uskyldigt Blod, som ikke søgte at udrydde Guds Rige af Jorden — ville med Tiden blive opsøgte.

I læse om en første Opstandelse; og dersom der er en første, maa der ogsaa være en anden; og hvis der er en anden Opstandelse, kan der da ikke ogsaa gives en tredie, fjerde, og saa fremdeles? Jo, og salige ere de, som faae Deel i den første Opstandelse, ja langt mere velsignede ere de, end alle Andre. Men salige ere ogsaa de, der faae Deel i den anden Opstandelse, thi de ville komme ind i et Rige, der er langt herligere end den secteriske Verden nogensinde har drømt om.

Mormon-Eldsterne forkynde, at alle Mennesker maae annamme dette Evangelium — Jesu Christi Evangelium, og blive døbte til Syndernes Forladelse, ellers kunne de ikke blive frelste. Lad mig forklare dette for Eder. De kunne ikke komme did, hvor Gud og Christus boe, thi det er et Rige for sig selv — det celestiale

Rige. Jesus sagde: „I min Faders Huus er mange Boliger,“ eller Riger. De vilde komme frem i den første, anden eller en senere Opstandelse, dersom de ikke have gjort sig skyldige i nogen af de Synder, jeg nylig nævnede, og blive meddeelagtige i et skjønnere Rige og en større Herlighed, end de nogensinde have forestillet sig. Naar vi tale om Folks Fordømmelse, ønsker jeg Alle maatte forstaae, at vi ikke bruge dette Udtryk i den Betydning, som Secterne tage det. Almeen Saliggjørelse eller Forløsning er en bibelsk Læresætning, men Menneskene vide ikke, hvorledes de skulle skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse. Alle, som have handlet efter den bedste Kundskab, de havde — ligemeget enten de ere Christne eller Hedninger, Jøder eller Muhamedanere, eller Mennesker af hvilkensomhelst Religion, der nogensinde have levet paa Jorden, der have handlet ærligt og redeligt med deres Medmennesker, vandret i Retskaffenhed med hverandre, elsket Barmhjertighed, forsøgt at hæmme Synden, og gjort saa meget Ret, de formaaede, efter de Love, som de levede under, ligemeget hvilke disse Love vare — ville faae Deel i en Opstandelse, hvis Herlighed langt vil overgaae, hvad Dødelige kunne fatte.

Hvor mange Gange er jeg ikke bleven spurgt: „Troer De, at saadan en Mand, som John Wesley, vil blive fordømt?“ Jeg kunde besvare dette Spørgsmaal baade bekræftende og benegtende, thi de vide hverken hvad „salig“ eller „fordømt“ vil sige. John Wesley er i Aandeverdenen. Han vilde ikke annamme Evangeliet i Kjødet, og er følgelig ikke beredt til at indehave Rigets Nøgler og være en Guds Tjener, virksom i de sidste Dages Huusholdnings store Værk, men er afhængig af Andre for Opnaaelsen af en celestial Herlighed. Er han gaaet til Helvede? Nei. Naar Aanden forlader Legemet, gaaer den ind i Aandeverdenen, hvor Menneskenes Aander ere klassificerede efter deres eget Tykke, ligesom Menneskene her ere, kun ere de i en renere og mere luttret Tilværelse. Troe I, at John Wesley befinder sig i Pine i Helvede? Nei. Han prædiker for dem, der hørte og ikke troede ham, da han var paa Jorden. Han spørger dem maaskee, om de ikke nu kunne indsee Nødvendigheden af en Reformation i den engelske Kirkes Religionssystem; om de ikke nu kunne see, at nævnte Kirke var afvegen fra den sande Religion, og at han havde Ret. Jo, og de indsee det udentvivl ligesaa godt som John Wesley, og ere villige til at dyrke Gud efter den bedste Kundskab, de have. Som Døden forlod ham, vil Dommen finde ham, nemlig ifærd med at dyrke Gud paa den bedste Maade, han er bekjendt med. John Wesley og hans trofaste Tilhængere ville annamme en Herlighed, der langt overgaaer, hvad de nogensinde have tænkt sig eller drømt om, selv naar de vare under Indflydelsen af den stærkeste Inspiration, og de ville vorde frelste. Ere de tillige fordømte? Ja, thi de have ikke vundet Seir over al Retfærdigheds Fjende. Det er Guds hellige Præstedømme, som giver Mennesket Seir i denne Verden, og Mennesket begynder da at herske over Fjendens Magt her. Nøglerne til Guds Søns Rige overgaae og omringe Fjendens Magt.

Meget er bleven sagt om de Sidste-Dages Helliges Magt. Er det det Folk, som kaldes Sidste-Dages Hellige, der besidder denne Magt, eller er det Præstedømmet? Det er Præstedømmet, og dersom de leve saaledes, som dette Præstedømme udkræver, kunne de begynde deres Gjerning her og vinde mangen en Seir og blive beredt til at annamme Herlighed, Udødelighed og evigt Liv, saa at deres Arbeide, naar de gaae ind i Aandeverdenen, langt vil overgaae ethvert andet Menneskes eller Væsens, der ikke har været velsignet med Præstedømmets Nøgler her.

Joseph Smith indehaver Nøglerne til denne sidste Huusholdning, og er nu bag Sløret beskjæftiget med det sidste Dages store Værk. Jeg skal sige Eder Noget, mine elskelige Brødre Christne, I, som have ihjelslaget Propheterne og slagtet Tusinder af de Sidste-Dages Hellige, eller paa andre Maader bevirket deres Død, I, mine Herrer Præster, som paa Prædikestolen have takket Gud i Eders Bønner for at vi ere blevne plyndrede, drevne og myrdede, samt Degnene under Prædikestolen og Eders Brødre og Søstre i Stolene, som have takket og priset Gud i Haabet om at de Sidste-Dages Hellige ere blevne aldeles tilintetgjorte — jeg skal sige Eder Noget, hvilket udentvivl vil være oprørende for Eder, Noget, som mildest talt vil opvække Eders Harme, nemlig, at ingen Mand eller Qvinde i denne Uddeling nogensinde vil komme ind i Guds celestiale Rige, uden Joseph Smiths Samtykke. Enhver Mand og Qvinde, der har levet paa Jorden siden den Dag, Præstedømmets borttoges, indtil alle Tings Fuldendelse, maa have en Anbefaling fra Joseph Smith, junior, som Pas for at kunne træde ind i den Bolig, hvori Gud og Christus opholde sig — jeg saavelsom I, og I som jeg. Jeg kan ikke komme ind der uden hans Samtykke. Han har nævnte Riges Nøgler for denne sidste Uddeling — Magten til at regjere i Aandeverdenen; og han regjerer der i Triumph, thi han vandt en herlig Seir og fik fuldkomment Herredømme over Satans Magt, medens han endnu var i Kjødet og leed som Martyr for sin Religion og Christi Navn, hvilket forskaffer ham en afgjort Seir i Aandeverdenen. Han regjerer der i sin Virkekreds med en ligesaa stor Myndighed, ifølge sit Kald, som Gud gjør i Himmelen. Mange ville maaskee udbryde: „Det er formasteligt! det er urimeligt! vi kunne ikke udholde Tanken derpaa!“ Men sandt er det alligevel.

Jeg skal nu fortælle Eder Noget, hvilket burde berolige enhver Mand og Qvinde paa Jorden. Joseph Smith, jun. vil atter komme her paa Jorden og lægge Planer og kalde sine Brødre til at døbes for de selvsamme Personer, der ønske, at det ikke var saaledes, for at bringe dem ind i et Rige, hvor de maaskee kunne komme i Engles Nærværelse, eller nyde Omgang med gode Mænds Aander, om de end ikke kunne taale Faderens og Sønnens Nærværelse, og han vil aldrig ophøre med sin Virksomhed under Guds Søns Bestyrelse, førend den Sidste af Menneskenes Børn, fra Adam af indtil nu, bliver frelst, der kan frelses.

Skulde ikke denne Tanke være en Trøst for Folket? De ville med Tiden blive tusind Gange taknemmeligere for en saadan Mand som Joseph Smith, end det er muligt for dem at blive for hvilketsomhelst jordisk Gode. Det er hans Mission at see til, at alle Menneskenes Børn i denne sidste Huusholdning blive frelste, som kunne, formedelst Forløsningen. Hver og Een af Eder vil vorde taknemmelig for, at Joseph Smith blev udseet til dette store Kald førend Verden blev skabt. Jeg sagde Eder, at Læren om Udvælgelse og Forkastelse er sand. Det blev besluttet i Evighedens Raad, længe før Jordens Grundvolde bleve lagte, at han skulde være Overbringeren af Guds Ord til Folket i den sidste Uddeling for denne Verden, og erholde en Fylde af det evige Præstedømmes Nøgler og Magt. Herren havde sit Øie fæstet paa ham, paa hans Fader, paa hans Bedstefader og paa alle hans Forfædre lige op til Abraham, og fra Abraham til Syndfloden, og fra Syndfloden til Enoch, og fra Enoch til Adam. Han har vaaget over den Familie og det Blod, eftersom det har cirkuleret fra sin Kilde indtil denne Mands Fødsel. Han var fra Evighed bestemt til at præsidere over denne sidste Huusholdning, ligesaa

vist, som Pharao var bestemt til at være en ugudelig Mand, og Jesus at være denne Verdens Frelser, eftersom han var den ældste Søn af Familien.

Abraham var forudbestemt til at være de Troendes Fader, det er, han blev bestemt til at komme her i en vis Tidsperiode, og naar han havde viist sig trofast mod sin Gud, og vilde modstaae Dyrkelsen af Afguder og træde dem under Fod i deres Konges Nærværelse, og indføre den sande Gudsdyrkelse, da skulde han faae Tilnavnet „de Troendes Fader." „Thi hvilke han forud kjendte, dem har han forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede." (Rom. 8, 29.) Millioner af Aar forend denne Verden blev til vidste han, at Pharao vilde blive en ugudelig Mand. Han saae det; han forstod det; hans Gjerning laae udfoldet for ham, og han kunde see den fra Begyndelsen til Enden. Ja, saa prøvende, gjennemtrængende og udforskende er hans Øie og hans Kundskab, at selv ikke et af vore Hovedhaar falder til Jorden ubemærket af ham. Han var forudvidende om, hvad Joseph, der solgtes i Ægypten, vilde gjøre. Joseph var forudbestemt til at være en timelig Frelser for sin Faders Huus, og Josephs Sæd er bestemt til at være baade aandelige og timelige Frelsere for alt Israels Huus i de sidste Dage. Josephs Sæd har blandet sig med al Menneskens Sæd over hele Jorden. Det store Fleertal, som nu sidder foran mig, er Efterkommere af Joseph, der solgtes i Ægypten. Joseph Smith, junior, var forudbestemt til at komme gjennem Abrahams, Isaaks, Jacobs og Josephs Lænder og saa fremdeles gjennem Propheterne og Apostlerne, og saaledes kom han frem i de sidste Dage som en Saliggjørelsens Tjener, og holder Reglerne til Tidernes Fyldes sidste Huusholdning.

Hensigten med denne Verdens Skabelse er ene og alene for at ophøie Fornuftvæsenerne, som boe paa den, saa de kunne leve og forøges evindeligen. Vi ere ikke komne hid for at kives og trættes om denne Verdens Ting, men vi ere komne hid for at underkaste os den og forskjønne den. Enhver Mand og Qvinde bør dyrke sin Gud af sit ganske Hjerte. Lad os offre og tilbede til ham, som er Ophavet til vor Tilværelse. Gjør alt det Gode, I kunne, mod Eders Medskabninger. Vi ere Alle af eet Kjød. Gud har skabt alle Nationer, som boe paa den ganske Jordens Kreds, af eet Blod, baade de Sorte, de Hvide, de Kobberfarvede og Folk af alle Farver, Stikke og Religioner, — de ere alle udsprungne af den samme Rod. Alles Blod er af eet og det samme Element. Adam og Eva ere Forældre til Alle, hvad Kjødet angaaer, og jeg vil ei sige, at de ikke ogsaa ere vore Aanders Forældre.

I see nogle Racer af Menneskeslægten, som ere sorte, udannede, utækkelige, ubehagelige og med nedværdigende Vaner, vilde og tilsyneladende berøvede næsten alle de Velsignelser, der ere de øvrige Fornuftvæsener af Menneskeslægten tildeel. Den første Mand, der gjorde sig skyldig i den afskyelige Forbrydelse at myrde een af sine Brødre, vil være længere forbandet end nogen Anden af Adams Børn. Cain slog sin Broder ihjel. Cain kunde have bødet med Livet, men det vilde have forhindret Menneskeslægtens Formerelse i den Linie. Dette skulde ikke skee, og Herren satte et Mærke paa ham, hvilket bestaaer i en fladtrykt Næse og en sort Hud. Følg Menneskeslægten nedigjennem til efter Syndfloden, og I ville finde en anden Forbandelse (1 Moseb. 25) udtalt paa den samme Race, nemlig, at de skulde være „Tjeneres Tjenere," og det ville de være, indtil Forbandelsen bliver borttaget, og Abolitionisterne kunne ikke forhindre det, eller i mindste Maade forandre dette gud-

dømmelige Lovbud. Hvorlænge skal denne Race være hjemfalden til den frygtelige Forbandelse, der hviler paa dem? Den vil hvile over dem, og de ville ikke faae Præstedømmet eller Deel i samme, førend alle andre Efterkommere af Adams Børn have opnaaet Forjættelserne og annammet Velsignelserne af Præstedømmet og dets Nøgler og Kræfter. Førend den Sidste af Adams øvrige Børn har naaet denne høie, uskatteerlige Stilling, kunne Cains Børn ikke annamme Præstedømmets første Ordinantser. De vare de Første, over hvem Forbandelsen udtaltes, og de ville være de Sidste, fra hvem Forbandelsen borttages. Naar de Øvrige af Adams Slægt komme frem og annamme deres Velsignelser, da vil Forbandelsen blive borttagen fra Cains Efterkommere, og de ville erholde Velsignelser i samme Forhold som de Andre.

Jeg har kun neppe begyndt mine Bemærkninger, og har fremstillet nogle faa Lærdomme for Eder, men det er allerede Tid at slutte. Den Anstrengelse, der udkræves for at tale i længere Tid, synes at angribe mig noget; jeg vil derfor slutte.

Jeg velsigner Eder Alle, forsaavidt som Eders Ønsker og Bestræbelser gaae ud paa at gjøre hvad Ret er, at ære Guds Navn og at prise hans Søn paa Jorden. Jeg velsigner Eder i Jesu Christi Navn. Amen!

Oldtidsminder i Utah.

(Fra „the Mountaineer.")

I de sorte, vulkanske Klipper i Nærheden af Paragoonah i Iron County, Utah, og ligeledes i Klipperne tætved den vestlige Ende af Lille Saltsø, er der indbugget mange Hieroglypher. Af Udseende have de megen Lighed med Charaktererne paa de klokkeformede Plader, som for nogen Tid siden vare afbildede i Deseret News. Den nulevende Slægt af Indianerne har intet andet Kjendskab til dem, end Sagnet om at de have staaet der i mange Generationer.

Paa et Bjerg ikke langt fra Summit Creek, Iron County, findes Sporet af en Menneskefod indtrykt i den faste Steen. Indianerne berette, at da Gud engang i Tiden nedsteg fra Himmelen til Jorden, betraadte han først denne Klippe, og det er hans Fodspor.

I Paragoonah findes Levninger af en stor By, bestaaende af 127 store Høie. Ved Udgravning af een af disse i Aaret 1851 opdagedes Mure af Adobies, samt et Arnested, hvorpaa endnu Asken og Kullene laae, og hvis Sider endnu vare sorte af Sod. Hvede, Mais og Maisstilke fandtes ogsaa, men forkullede. At dømme efter Høienes Omfang, maae Bygningerne have været meget store.

Paa et Sted, kaldt Peters Leap i Washington County, er en stor Hule, hvori Indianerne sige, det spøger. Mange hundrede Vintre siden, fortælle de, leveredes et stort Slag mellem et hvidt og civiliseret Folk, der havde meget tilfælles med Mormonerne, og Indianerne, i hvilket de sidste bleve Seirherrer, og hele Landet i flere Miles Omkreds var bedækket med Liig. De sige, at de ofte kunne høre de Dødes sørgelige Jamren mellem Klipperne og Rifterne paa dette Sted.

Indianerne berette ligeledes, at der for meget lang Tid tilbage fandt en langvarig Krig Sted mellem Indianerne og et

Folk, der lignede Mormonerne deri, at de vare hvide og havde Huse, Avlsgaarde og Qvæg. I mange Aar fortsatte de Hvide Kampen, men maatte lidt efter lidt vige Pladsen for deres Fjender; de anførtes af en stor Kriger — en meget viis og standhaftig Mand. Tilsidst døde han og blev begravet i Nærheden af en Sø af sine dybt nedbøiede Kampfæller, der opreiste en stor Steendynge over hans Levninger. Efter hans Bortgang trak hans Venner sig modfaldne tilbage, og overlode deres Eiendomme og deres Hjem til Fjenden.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 143.)

Dette Forlangende kunde neppe være kommet paa en mere ubeleilig Tid. De Unge og dem, man bedst kunde have undværet, vare dengang fraværende fra Hovedtroppen, enten med Pioneer-Compagnierne, der vare dragne forud, eller — fortiende deres Troesbekjendelse — havde begivet sig til de nordvestlige Settlementer for at søge Arbeide og skaffe sig Noget at leve af indtil den Tid, Emigrationen kunde finde Sted. Bataillionen maatte derfor recruteres af Familieforsørgere og Saadanne, hvis Nærværelse man meest trængte til.

Der var ogsaa Nogle, der ikke kunde tænke paa denne Opfordring, uden deres Følelser oprørtes. De vare to Gange blevne overtalte af Stats-Authoriteterne i Illinois og Missouri til at overlevere deres Vaaben ved at appellere til deres patriotiske Følelser, hvorpaa de vare blevne overladte til deres Fjenders Ondskab. Og nu bleve de midt i Indianernes Land opfordrede til at lade over 500 af deres bedste Mænd begive sig paa en Feltmarsch paa Tusinder af Mile til Californien, uden noget Haab om at vende tilbage, førend efter hiint Lands Erobring. Kunde de vel betragte et saadant Foretagende med gunstige Øine?

Men Fædrelandskjærligheden seirede. Unionen havde aldrig forurettet dem. „I skal faae Eders Bataillion strax, selv om den skal bestaae af lutter Ældster," sagde Een, som selv var en præsiderende Ældste. En stor Folkeforsamling mødte i Raad, nogle offentlige Taler holdtes i de længst bortliggende Leire, et amerikansk Flag, som droges ud af Pakhuset, hvori de havde opstablet deres frelste Eiendele, blev heiset paa Toppen af et Mastetræ, og — inden tre Dage vare Tropperne indførte, mønstrede, organiserede og marschfærdige.

Der lagdes ingen overdreven Følsomhed for Dagen, da de toge Farvel. Eftermiddagen forud bestemtes til et Afskedsbal, og en muntrere Dands har jeg aldrig seet, uagtet Selskabet ei nød Forfriskninger og deres Balsal var af det meest ukunstlede Slags. Det var Skik og Brug hos dem, at naar de større Leire hvilede nogle Dage

sammen, lavede de store Løvhytter eller Boweries, som de kaldte dem, af Pæle, Riis og Vidier, hvori de holdt deres Gudsdyrkelses-Forsamlinger og Conferencer. I een af disse, hvor Jorden var trampet haard og fast, var nu Mormonerne forsamlede til Munterhed og Glæde.

Om Noget antydede, at Mormonerne havde kjendt bedre Dage, var det Qvindernes Udseende ved denne Leilighed. For deres Flugt havde de solgt deres Uhre og Smykker for at forskaffe rede Penge; af denne Aarsag saaes ingen Ørenringe, Fingerringe, Halskjæder eller Broscher, og selv Mændenes Uhrlommer vare tomme. Uagtet de vare blottede for saadanne Prydelser, manglede deres Klædedragt ikke Noget, der var ønskeligt og passende for anstændige Qvinder. De net stoppede hvide Strømper og det rene, klare Skjørt, den kunstfærdigt stivede Krave og den rigtignok lidt falmede Sirts eller Ginghams Kjole, der sad som støbt om dens smukke Eierindes Liv, vidnede om en Fattigdom, der havde seet bedre Dage.

Blandt dette Selskab befandt sig desuden saamange af Kirkens Ældster, man havde kunnet faae Bud til, indbefattende næsten alle Kirkens Authoriteter, tilligemed deres Hustruer og Børn. Disse, som vare de alvorligste og meest bebyrdede, syntes at gjøre sig Umage for at være de første til at bortkaste alle sørgelige Tanker. Deres Ledelse af en stor dobbelt Cotillon var Signalet til Festens Begyndelse; og fra tidligt om Eftermiddagen til efter Solen havde skjult sig bag Omahas Høie fortsattes Dandsen. Da paabødes Taushed, hvorpaa en ung Dame med en øvet Mezzo Sopran Stemme gav, ledsaget af Qvartet-Accompagnement, en lille Sang, som jeg efter flere forgjæves Bestræbelser ikke siden har kunnet erholde Noderne til, men hvis Text begyndte med:

„Ved Babylons Floder vi grædende sad,
Thi Taarerne randt, naar vi tænkte paa Zion."

Da Sangen var tilende, stod Nogle i Fare for at blive overvældet af deres Følelser, thi Sangen havde lokket Taarer i Fleres Øine; men afbrydende Tausheden med sin klangfulde Røst fremtraadte een af de Ældste og nedbad Himmelens Velsignelse over Alle, som med Reenhed af Hjertet og i Broderskabs Aand havde deeltaget i deres Sammenkomst, hvorefter Alle adspredtes, søgende Ly for den faldende Dug. Alle gik med Undtagelse af nogle stolte Indianere, som med sine skarlagenfarvede Tæpper og Fjædergamascher havde dannet Forgrundsfigurer i Dandsecirklerne, og som tabte sig i Forundring over de besynderlige Dandse. De tøvede til det Sidste, som vare de uvillige til at søge deres usle Hjem.

Endskjøndt jeg godt kjendte Mormonernes særdeles Forkjærlighed for Musik, blev jeg høiligen forbauset ved at see deres Orchesters Antal ved denne Leilighed og ved at høre deres gode Udførelse. Men Aarsagen var, at en veltalende Mormon-Missionair havde omvendt flere Medlemmer af et Musikcorps i en By i England, og at disse havde taget sine Trompeter, Basuner, Trommer, Hoboer, osv. og fulgt ham til Amerika.

Da Flygtningerne fra Nauvoo skyndte sig at blive af med deres Indbo, Juveler og andre af deres Eiendele, der havde noget Værd, faldt den Tanke dem aldrig ind at give Slip paa dette Yndlingscorps' Instrumenter, og da Batallionen var indskreven, fik flere af Tonekunstnerne gode Tilbud for at følge med dem, hvilke de dog alle afslog. De fulgte Tabernaklets Leir. De havde spillet ved Afskeds-Gudstjenesten i Nauvoo Templet; deres Kald nu var at lede de uhyre Chor og Søndags-

sangen. Nogle af deres Blæseinstrumenter vare usædvanligt fuldtonige og rene, og kunde i hiin rene, klare Luft høres i betydelig Afstand. Det var af den besynderligste Virkning at lytte til deres tiltalende Musik, der vibrerede over dette ubeboede Land. Det kunde hænde sig, naar man søgte efter et Vadested over den store Plat Fod, den uhyggeligste af alle vilde Floder, at man mellem hine fjerne Sandbanker overraskedes ved at høre de første svage Toner af en Melodi, som et let Vindpust førte med sig, hvorefter den tiltagende Luftning, der drev en lille Sky af fiin Flyvesand foran sig, vilde bringe et bekjendt Thema af Henry Proch eller Mendelsohn til det lyttende Øre. Mendelsohn-Bartholdy hist henne paa Indianernes Enemærker!

Da Batallionen var afmarscheret, satte Leiren sig atter i Bevægelse. Teltene, som havde bedækket Høiene, nedtoges det ene efter det andet, og Beboerne af dem med deres Vogne og Qvæg skyndte sig at komme over Floden med en Færge, der ved deres Anstrengelser var i fuld Virksomhed Nat og Dag. Lidt borte paa Landingspladsen inddeelte de sig i Compagnier og beredte sig til deres lange og møisommelige Reise. Det var en langt alvorligere Sag at sætte over Bjergene dengang end nu, da Folkets Tørst efter Californiens Guld har lagt en fast tiltrampet Vei mellem dem og Maalet for deres Ønsker.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Meget er allerede bleven skrevet og talt om „Tidernes Fyldes store Huusholdning,“ men desuagtet er Verden indhyllet i den dybeste Uvidenhed desangaaende og har ingen bestemte eller klare Begreber om hvad der menes med dette Udtryk. Vi ville her i Korthed omhandle dette store Emne.

Ved en Huusholdning eller Uddeling i bibelsk Betydning forstaaes, at Himlene aabnes for Menneskenes Børn, at Guds Præstedømme skjenkes dem og at Christi Kirke opbygges paa Jorden til Frelse og Saliggjørelse for Alle, der ville adlyde Evangeliet. Der har fundet mange saadanne Uddelinger Sted paa Jorden, som f. Ex. een aabnedes ved Adam, een ved Enoch, een ved Noah, een ved Jareds Broder, da han og hans Venner førtes fra Babels Taarn til Amerika, een ved Abraham, een ved Jacob, de tolv Patriarkers Fader, een ved Moses, een ved Lehi, da han med sin Familie drog fra Jerusalem til Amerika, og een ved Jesum Christum. Men tiltrods for alle disse Forsøg af Herren paa at frelse Menneskene og bringe dem tilbage til sig, have de ikke kunnet føre til det forønskede Resultat paa Grund af Menneskenes stedse tiltagende Ondskab og Syndighed, hvilke aabenbart langt hellere foretrække at vandre i Mørket, end i Lyset. Saaledes saae Apostlerne i Christi Dage grant, at deres Arbeide tilsyneladende vilde være forgjeves. De saae, at de faa Menigheder, de havde været Redskaber i den Almægtiges Haand til at oprette, kort efter deres Hedengang vilde blive overvundne af Mørket, adsplittes, hentørres og døe; men dette forhindrede dem ikke i mindste Maade fra at arbeide ufortrødent for at holde Liv og Varme i dem saalænge som muligt. Nogle faa Aar længere hen i Tiden, og Apostlerne

vare udryddede, Præstedømmet gaaet tilbage til Guds Throne og Menneskene overladte til at samle sig deres Vei frem i Frafaldets uigjennemtrængelige Mørke.

Alt dette vare Apostlerne forudvidende om, men i al deres Trængsel saae de hen til en fjern Dag, da Gud atter skulde oprette en Huusholdning — den sidste, den meest omfattende af alle, da han skulde samle Alt under eet Hoved i Christo, nemlig „Tidernes Fyldes Huusholdning." Den benævnes saaledes, fordi en Fylde af al Sandhed vil blive aabenbaret i den, og som Redskab til at aabne denne Uddeling havde han fra Evighed af udkaaret Joseph Smith, i Lighed med Jeremias, om hvem Herren siger: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig, og beskikkede Dig til at være en Prophet for Folkene." (Jer. 1, 5.)

Joseph var, hvad vi Alle vide, fuldkommen ulærd, og kjendte ligesaa lidt til Frelsens og Saliggjørelsens Plan; men han besad et ydmygt Sind og en ædel Aand, og bøiede sig i Ærefrygt for Gud, der havde kaldet ham i hans Ungdom, og som lærte ham Linie efter Linie, Bud efter Bud, og dannede ham efter sin Villie, indtil han kunde fremtræde med Magt og Myndighed, som den Elias, der skulde komme, der skulde vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrenes for at Jorden kunde blive befriet for nok en Forbandelse. (Mal. 4, 5.) Ved ham bragtes atter Lyset til Jorden, ved ham opreistes atter Sandhedens Banner, om hvilket Oprigtige af alle Nationer under Himmelens Bue samle sig, hvilke Herren vil danne til et for sig velbehageligt Eiendomsfolk. Ikke blot Sandhed fra Himmelen bragte han Menneskenes Børn, men Sandhed skulde ogsaa „opvoxe af Jorden," (Ps. 85, 12.) og denne Oldtidens Propheti opfyldtes derved, at han bragte Mormons Bog frem for Lyset for den forbausede Verdens Øine. Hvad er Mormons Bog? En Optegnelse af Israels Børns Begivenheder i Amerika, efter deres Udvandring fra Asien ifølge Guds Befaling, hvilket vi ovenfor korteligen berørte, samt endeel Prophetier og Lærdomspunkter, nedskrevne af deres Propheter, altsaa et fuldkomment Sidestykke til Bibelen, der er en Optegnelse om Israels Børns Begivenheder i Asien. Disse to Optegnelser omtale Propheten Ezechiel skulde i de sidste Dage forenes og aldrig mere adskilles (see 37, 15—28.) Saasnart skee kan, drage de Hellige som lydige Børn mod deres himmelske Fader ud af Babylon, for ikke atter at overvindes af den derværende Synd og Ugudelighed, begive sig hjem til det Sted, Herren har udseet til dem som et sikkert Tilflugtssted, hvor de i uforstyrret Ro kunne opbygge Templer for Gud og udføre andre Ting, henhørende til deres egen saavel som til deres hedengangne Familiers og Venners Frelse. Efterat Propheten Joseph havde grundfæstet Værket her paa Jorden, beseglede han Vidnesbyrdet med sit ædle Blod, og gik derpaa hen i Aandernes Verden, ligesom Christus efter sin Korsfæstelse, for at aabne Evangeliets Døre for dem, der ei havde havt Leilighed at høre Frelsens Budskab i Kjødet; thi Evangeliet skulde tilbydes al Skabningen. For dem, som der annamme Evangeliet, vil der med Tiden blive udført hellige Ordinantser i Guds Templer her paa Jorden, hvorved de afbrudte Slægtled atter ville vorde gjenforenede, og paa denne Maade ville Fædrenes og Børnenes Hjerter gjensidig vendes til hverandre og sammenbindes med uopløselige Baand; thi Fædrene kunne ikke fuldkommes uden os og vi ikke uden dem. Eftersom dette Værk udvikles og de Hellige forfremmes i det Gode og afkaste Syndens Aag, ville

de Gjenstridige, de Ulydige af denne Klodes Beboere hjemfalde til Herrens grumme Vrede; de ville tilsidst vorde aldeles udryddede, og den rensede og helliggjorte Jord vil med alle sine Rigdomme vorde given til de Hellige og Gud vil selv tage Ophold blandt sine Børn og glæde dem med sin Nærværelse.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 152.)

Omvendelse.

Bibelen. Luc. 13, 3. „Dersom I ikke omvende Eder, skulle I Alle ligeledes omkomme."

Es. 55, 7. „Lad den Ugudelige forlade sin Vei, og hver, som gjør Uret, sine Tanker, og omvende sig til Herren."

Ez. 18, 30. „Omvender Eder og forlader alle Eders Overtrædelser, saa skal Misgjerning ikke være Eder til et Stød."

31 V. „Kaster fra Eder alle Eders Overtrædelser, med hvilke I have overtraadt, og gjører Eder et nyt Hjerte og en ny Aand; thi hvorfor ville I døe, Israels Huus?"

32 V. „Thi jeg haver ikke Behagelighed i hans Død, som døer, siger den Herre, Herre; derfor lader Eder omvende, saa skulle I leve."

Jer. 18, 7. 8. „I et Øieblik kan jeg tale imod et Folk og imod et Rige, til at oprykke, og til at nedbryde, og til at fordærve; men dersom det samme Folk omvender sig fra sin Ondskab, imod hvilket jeg haver talet, da skal mig angre det Onde, som jeg tænkte at gjøre ved det."

Joel. 2, 12. 13. „Vender om til mig af Eders ganske Hjerte og sønderriver Eders Hjerte og ikke Eders Klæder."

Matth. 3, 2; 4, 17. „Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær."

Matth. 11, 20—23; Luc. 10, 13. Jesus raabte Vee over Chorazin, Bethsaida og Capernaum fordi de ikke omvendte sig.

Marc. 1, 15. „Omvender Eder og troer Evangeliet."

Marc. 2, 17; Luc. 5, 32. „Jeg er ikke kommen for at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse."

Marc. 6, 12. „Og de gik ud og prædikede, at man skulde omvende sig."

Luc. 3, 8; Ap. Gj. 26, 20. „Bærer Omvendelsens værdige Frugter."

Luc. 11, 32. „De Mænd af Ninive skulle opstaae ved Dommen imod denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonæ Prædiken."

Luc. 15, 7. „Jeg siger Eder, saaledes skal der være Glæde i Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, hvilke ikke have Omvendelse behov."

Luc. 17, 3. 4. „Dersom din Broder omvender sig, da tilgiv ham.

Ap. Gj. 3, 19. „Derfor fatter et andet Sind, og vender om, at Eders Synder maae være udslettede."

Ap. Gj. 8, 22. „Omvend Dig derfor fra denne din Ondskab."

Ap. Gj. 11, 18. „De lovede Gud og sagde: saa haver Gud og givet Hedningerne Omvendelse til Livet."

Ap. Gj. 17, 30. „Gud byder alle Mennesker allevegne at omvende sig."

Rom. 2, 4. „Guds Godhed leder Dig til Omvendelse."

2 Cor. 7, 10. „Bedrøvelsen efter Gud virker Omvendelse til Salighed."

Ebr. 6, 1. „Omvendelse fra døde Gjerninger."

2 Petr. 3, 9. „Herren vil ikke at Nogen skal fortabes, men at Alle skulle komme til Omvendelse."

Aab. 2, 22. „See, jeg kaster hende paa Leiet og hendes Bolere i stor Trængsel, dersom de ikke omvende sig fra deres Gjerninger."

Aab. 3, 19. „Vær derfor nidkjær og omvend Dig."

Mormons Bog. (Side 249.) Alma 9, 5. „Men Gud kaldte Menneskene i sin Søns Navn, (og dette var den Plan til Forløsning, som blev lagt) sigende: Dersom I ville omvende Eder, og ei forhærde Eders Hjerter, da vil jeg have Barmhjertighed med Eder, formedelst min eenbaarne Søn; hvo, som derfor omvender sig, og ei forhærder sit Hjerte, han skal have Ret til Barmhjertighed, formedelst min eenbaarne Søn, til Forladelse for sine Synder; og han skal indgaae til min Hvile. Og hvo, som vilde forhærde sit Hjerte og gjøre Uret, see, jeg sværger i min Vrede, at han skal ikke indgaae til min Hvile."

Alma 16, 28. (Side 309.) „At de maae troe til Omvendelse. Og saaledes kan Naaden fyldestgjøre Retfærdighedens Fordringer, og omringer dem med Tryghedens Arme, medens den, der ikke øver sig i Tro til Omvendelse, er udsat for den ganske Lovs retfærdige Fordringer; altsaa er den store og evige Igjenløsningsplan ikkun for den, der har Tro til Omvendelse."

Alma 19, 10. 11. (Side 327.) „Der var en Tid, skjenket Menneskene til at omvende sig i, ja en Prøvelsestid, en Tid til at omvende sig i og tjene Gud. Thi see, dersom Adam havde udrakt sin Haand strax og taget af Livsens Træ, vilde han have levet evindeligen, i Overeensstemmelse med Guds Ord, og ingen Mellemtid have havt til Omvendelse; og ligeledes vilde Guds Ord have været ugyldigt og den store Plan til Frelse vilde være bleven tilintetgjort.

Hvorfor Igjenløsningsplanen ikke kunde blive tilveiebragt, overeensstemmende med Retfærdigheden, uden paa det Vilkaar, at Menneskene omvende sig i denne Prøvelses-Tilstand, ja, i denne Forberedelses-Tilstand; thi uden disse Vilkaar kunde Barmhjertigheden ikke virke, uden at kuldkaste Retfærdigheden. Og Retfærdigheden kunde ei kuldkastes; hvis saa var, da vilde Gud ophøre at være Gud."

1 Nephi 3, 45. (Side 27.) „Dersom Hedningerne omvende sig, da skal det blive godt med dem; og hvo, som ikke omvender sig maa omkomme."

2 Nephi 13, 2—4. (Side 112.) „Og Faderen sagde: Omvender Eder, omvender Eder, og bliver døbte i min elskelige Søns Navn. Thi Porten, gjennem hvilken I skulle gaae ind, er Omvendelse og Daab med Vand."

Mosias 8, 9. (Side 182.) „Burde I ikke skjælve og omvende Eder fra Eders Synder og ihukomme, at alene i og ved Christum kunne I vorde salige?"

Alma 12, 4. (Side 261.) „Ikke desmindre vare Herrens Forjættelser udstrakte til dem paa det Vilkaar, at de omvendte sig."

Alma 12, 22. (Side 270.) „Herrens Arm er udrakt til alle Folk, som ville omvende sig og troe paa hans Navn."

Alma 13, 8. (Side 276.) „Dersom Du vil omvende Dig fra alle dine Synder, da skal Du annamme det Haab, som Du ønsker."

Alma 17, 3. (Side 315.) „Jeg har arbeidet uden Ophør for at bringe Sjæle til Omvendelse."

Alma 17, 9. (Side 318.) „Dersom de ei omvende sig, vil jeg udrydde dem af Jorden."

Helaman 2, 15. (Side 406.) „Og ham er given Magt fra Faderen til at gjenløse dem fra deres Synder, formedelst Omvendelse; derfor har han sendt sine Engle, for at kundgjøre Vilkaarene for den Omvendelse, der fører til Gjenløserens Kraft, til Sjælenes Frelse."

Helaman 4, 3. 4. (Side 423.) Nephiterne omvendte sig og Herren bortvendte sin Vrede fra dem.

Helaman 4, 9. (Side 427.) „Salige ere de, der ville omvende sig og lytte til Herrens, deres Guds Røst; thi disse ere de, der skulle vorde salige."

Nephi 2, 10. (Side 448.) „Og det var paa Grund af deres Omvendelse og deres Ydmyghed, at de vare blevne reddede fra evig Undergang."

Nephi 4, 10. (Side 459.) „Hvor ofte vil jeg ikke samle Eder, dersom I ville omvende Eder; men hvis ikke, o Israels Huus, da skulle Eders Boliger vorde øde indtil den Tid kommer, da Pagten med Eders Fædre skal vorde opfyldt."

Nephi 7, 4; 9, 11; 10, 1. 2. (Siderne 472, 483, 485.) „Dersom Hedningerne ville omvende sig, da skulle de blive regnede iblandt mit Folk, og hjælpe dem at bygge det nye Jerusalem."

Nephi 9, 8. 9. 12; Mormon 2, 6. (Siderne 480, 484 og 511.) „Vee Hedningerne, hvis de ikke omvende sig, thi en Levning af Jacobs Huus skal være iblandt dem som en Løve blandt Dyrene i Skoven, som en ung Løve blandt Faarehjorden, hvilken, naar den gaaer over, da nedtræder og river den, og der er Ingen, som redder."

Nephi 12, 4; Ether 1, 12; Moroni 7, 3. (Siderne 492, 529 og 560.) „Omvender Eder, alle Jordens Ender; thi Ingen kan indgaae til hans Hvile uden ved Tro og Omvendelse."

Mormon 1, 4. (Side 504. „Deres Sorgen var ei til Omvendelse." 1, 7: „Omvender Eder og kommer til mig, og I skulle blive sparede." 1, 9: „Fordi dette Folk ikke omvender sig, efter at jeg havde befriet dem, see, derfor skulle de vorde udryddede af Jorden."

Moroni 6, 1. (Side 557.) „Ingen bleve døbte uden de oprigtigen angrede alle deres Synder; og dersom de ikke omvendte sig, bleve deres Navne udslettede, og de bleve ikke regnede blandt Christi Folk."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 158.)

Mandagen den 24de. Leiren blev kaldt sammen, og Raadet underrettede dem om deres knappe Midler, og sagde, at de havde været forsømmelige i at hellige deres Midler og Gods efter den givne Regel; at Raadet havde laant store Summer, som de indestode for, og at de vare udsatte for Fængsel i Tilfælde af de ikke kunde indfrie

deres Forpligtelser, og forventede, at Brødrene vilde betale, da disse Summer vare udgivne til Gavn for Leiren. De bleve opfordrede til at bringe deres Gods frem, hvilket de gjorde, hvorpaa Eldsterne B. Wilber og D. Carter toge afsted med Commissairens Vogn for at sælge det.

Leiren reiste videre, og passerede gjennem Madisonville, (hvor de bleve opvartede med alle Slags skrækkelige Historier om „Mormonerne," Krig, osv.) opslog sine Telte paa Vestsiden af den nordlige Arm af Salt Floden, paa den samme Leirplads, som Eldste John E. Page forlod i Løverdags med sin Canada-Leir. Brødrene bleve underrettede om, at Gouverneuren var lige forud med en Militairstyrke for at standse dem, hvilket de ikke toge nogen Notits af.

Jeg var hjemme til Kl. 8½ om Morgenen, hvorpaa jeg red ud og kom først tilbage omtrent Kl. 5 om Eftermiddagen.

Gouverneuren, som havde hørt, at Fred atter var bleven bragt tilveie i Davies og Caldwell, befalede Generalerne Clark, Crowther, Lewis og Bolton at lade deres Tropper takke af. Ordren var dateret Jonesborough.

Tirsdagen den 25de. General Parks skrev til Gouverneuren fra Mill Port, at han havde været i den øvre Deel af Davies County og hjulpet Constabelen at bringe Overtrædere for Retten, og at Genenralmajoren med Tropperne fra Ray og Clay (med Undtagelse af to Compagnier fra Ray under hans Commando) vare den 18de dennes blevne aftakkede. I sin Skrivelse siger General Parks:

„Hvad end Mormonernes Hensigt har været for vi kom hertil, have de siden vor Ankomst ikke viist nogen Tilbøielighed til at imodstaae Lovene, eller noget fjendligt Sindelag. Der har hersket saa megen Fordom og Overdrivelse betræffende denne Sag, at jeg fandt Tingene aldeles forskjellige fra hvad jeg havde ventet. Da vi ankom hertil, fandt vi en stor Skare Mænd fra de tilstødende Countier, bevæbnet og paa aaben Mark, i den Hensigt, efter hvad jeg erfarede, at hjælpe Folket i dette County mod Mormonerne, uden at være opfordrede dertil af de retmæssige Authoriteter.

Eftersk. — Siden jeg skrev ovenstaaende, har jeg modtaget Underretning om, at hvis Committeen ikke kan enes, er det Mændene fra Davies Countys Beslutning, at drive Mormonerne ud med Krudt og Bly."

Samme Dag skrev General Parks til General Atchison som følger:

„Jeg er glad ved at kunne melde Dem, at den store Ophidselse, som har fundet Sted mellem Partierne, for en stor Deel har lagt sig, og jeg har derfor ingen Anledning havt til at gribe til Magten for at understøtte Constablerne. Imorgen vil en Committee fra Davies County have en Sammenkomst med en Committee af Mormonerne i Adam-ondi-Ahman for at foreslaae dem at kjøbe eller sælge, og jeg agter at overvære deres Møde."

Pøbel-Committeen samledes med en Committee af Brødrene, og Brødrene forpligtede sig til at kjøbe alle deres Marker og Eiendele, som ønskede at sælge og forlade Davies County.

Femten eller tyve af „Mormonerne" ere indkaldte til Forhør Løverdagen den 29de dennes i Gallatin, og Lyman Wight har indestaaet mig for, at de ville møde.

Jeg var hjemme til Kl. 8, og da reed jeg ud. Vendte tilbage Kl. 11 om Formiddagen og var hjemme Resten af Dagen.

Leiren passerede gjennem Huntsville i Randolphs County, der er beskikket til at være een af Zions Stave, og er tillige det Sted, hvor den gamle Stad Manti

engang laae. De opsloge deres Telte ved Dark Creek, Salt Licks. 17 Mile. Der var indløben Efterretning til Leiren om, at 110 Mand fra Randolph havde ladet sig stille som Frivillige og vare afgaaede til Far West for at bilægge de stedfindende Tvistigheder.

Onsdagen den 26de. Denne Morgen foreslog Eldste James Foster, een af Raadsmedlemmerne, Raadet at standse og opløse Leiren, paa Grund af de herskende Omstændigheder, den store Ophidselse, og at saa Mange droge vestover, og det ovenikjøbet i saa store Flokke; og han ansaae det for klogest at søge Arbeide og sørge for deres Familier indtil Udestaaelserne vare bilagte, eller til de hørte Noget fra Far West.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge et Telegram fra Shanghae af 31te December belave Chineserne sig for Alvor paa Krigen. Peihomundingen og Peking blive stærkt befæstede, og 100,000 tartariske Soldater staae beredte ved Peiho til at modtage de europæiske Barbarer.

Fra St. Petersborg skrives, at man i den sidste Tid bemærker en stor Virksomhed i Krigs- og Marineministerierne, for, som det hedder, at være forberedt paa den Storm, der svæver i den europæiske Luftning.

I Søderhamn i Sverrig har en Ildebrand ifølge den officielle Rapport gjort 90 Familier, bestaaende af omtrent 200 Personer, huusvilde.

Fra alle Kanter i Norge berettes om den umaadelige Mængde Snee, der er falden. I Laurvig laae Sneen i Gaderne halvt op paa Vinduerne; Jernbanetogene ere blevne standsede; siden 1837 har man ikke seet en slig Sneemasse, og der klages meget over, at Ulvene hjemsøge Bygderne. — Ligeledes meldes, at Sildestimerne i Fjorden om Skogn, Værdalen og Inderøen iaar ere saa talrige, at Silden kan øses op med Øsekar, og at man stundom har ondt ved at roe igjennem Stimerne.

I Holsteen har et betydeligt Digebrud fundet Sted paa den kostbare og meget udsatte Digestrækning ved Eiderlinien, som bærer Navnet Stackrethsbuckt; en stor Deel af samme er sunken i Eideren og Resten befrygtes at ville følge efter.

I Savoyen har tildraget sig et geologisk Phænomen. Mellem Bjergene, ovenfor Thonon, sank en Deel af Jordbunden, i hvis Sted der opstod en Sø. De med Jordstrækningen sunkne, meget høie Kastanietræer vare forsvundne, og istedetfor samme kom der Træstumper op paa Overfladen, hvilke maae have ligget meget længe under Vandet og være komne fra en anden Egn, da den Træsort, hvortil de høre, ikke er bekjendt dertillands.

Fra Piemont lyde Efterretningerne ogsaa meget krigerske; i Arsenalet hersker der stor Virksomhed, 5,000 Heste og Muuldyr ere forskrevne fra Udlandet, Batteriernes Antal skal foroges til 40 (man venter 800 Kanoner fra Sverrig), og Bersaglierierne skulle formeres med 4 Batallioner.

Ifølge Efterretninger fra Wien af 8de Febr. er det Venetianske, Mantua og Triest erklæret i Beleiringstilstand fra den 15de Febr.

Ministeriet i Neapel staaer paa svage Fødder. En revolutionair Bevægelse er udbrudt i Acerra i Nærheden af Neapel; Tropper ere sendte derhen, og Byen er erklæret i Beleiringstilstand. — Arrestationerne paa Sicilien vedvare. Det hedder, at nogle politiske Anklagede ere døde under Torturen. En Proklamation opfordrer til almindelig Opstand, udtaler det Haab, at Neapel vil følge Exemplet, og slutter med de Ord: Leve Italien! leve Kongen af Sardinien!

Dronningen af Spanien er pr. Telegraph bleven gratuleret af den franske Keiser i Anledning af Tetuans Indtagelse. Marokkanerne skulle aldeles have tabt Modet, og deres Hær er opløst efter Slaget den 4de Februar. Paa den første Opfordring til Overgivelse aabnede Tetuan sine Porte og sendte en Deputation til Leiren for at bede om Naade. Indvaanerne modtoge Spanierne med aabne Arme; thi Maurerne havde paa ægte østerlandsk Viis plyndret og myrdet, inden de forlode Staden. I Madrid er Jublen ubeskrivelig.

I Frankrig er der bleven foreslaaet Anlæggelsen af en elektrisk Telegraph over Land til Amerika. Man mener at kunne benytte de nuværende Linier fra London til Dresden, hvorefter man vilde trække Traaden gjennem Rusland over Moskau og Kasan, derefter over Ural Bjergene til Jakutsk og videre til Beringsstrædet, over dette, gjennem russisk Amerika til Canada og de Forenede Stater.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
M. Andersen, Bornholm	15	"	"
G. Ohlson, Stockholm	10	"	"
R. Berndtson, Gøtheborg	3	"	"
P. C. Rønnow, Fyen	33	5	11
Summa	61	5	11

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.